

הוסן ע"י כולל עיין הדף

ת.ד. 43087, הר נוף, ירושלים • מיקוד 91430

טל/פקס 6515004 (אחה"צ) daf@dafyomi.co.il

שבועות דף כ"ט ע"א

נדרים ושבועות באופנים דלהלן, מה דינם?

דברי הוואי – שאינו מתכוין למה שאמר	דבר שלא יוכל לקיים	
אסור מדרבנן ¹	חייב – שבועת שוא	בשבועה
מותר	לר"ת: פטור ² לתוס': חייב – בבל יחל ³	בנדר

שבועות דף כ"ט ע"ב

הנשבא שיאכל ככר זו (בטוי) ושוב נשבע שלא יאכלנה (שוא), מה דינו?

משום שבועת שוא	משום שבועת ביטוי	
חייב	פטור	כשאכלה
חייב ⁴	חייב	כשלא אכלה

מה דין אשה לדון או להעיד? [תד"ה שבועת].

להעיד	לדון	
פטולה	לתי' א' בתוס': פסולה ⁵ לתי' ב' בתוס': כשרה ⁶	בקיבלה בעלי הדין
פטולה	פטולה	בלא קיבלה בעלי הדין

שבועת העדות (מפי אחרים) שלא הוציא שבועה מפיו, האם חייב לפי ר' מאיר?

כשלא ענה אמן	כשענה אמן	
חייב	חייב	השביעו בב"ד – וכפרו
פטור	חייב	השביעו מחוץ לב"ד – וכפרו

¹ כן הסיקו תוס' שהחמירו בשבועה משום דכתיב בה לא ינקה.

² ס"ל לר"ת שזה הכוונה למה שאמרו בנדרים [דף כ"ד ע"ב] שנדרי הוואי מותרים, דהוואי היינו נדר שוא, ובכלל זה לשיטתו הוא גם דבר שלא יכול לקיים.

³ תוס' חולקים על ר"ת וס"ל שנדר שלא יכול לקיים ג"כ חייב עליו משום בל יחל, והראי' דהאומר קונם עיני בשינה מלקין אותו משום בל יחל ויושן לאלתר. ומה שאמרו שנדרי הוואי מותרים כגון: ראיתי נחש כקורת בית הבד, שבזה אין כוונתו אלא להגזים ואינו מתכוין ממש כקורת בית הבד.

⁴ כן הסיקה הגמ' דאפי' שקיים את השבועת שוא שנשבע שלא יאכלנה, מ"מ כיון שנשבע קודם שיאכלנה הרי שנשבע לבטל את המצוה ושבועתו לשקר, ומרגע שהוציא שובעה מפיו עבר על שבועת שוא, הגם שקיים בסוף את שבועתו.

⁵ דהוקשה לתוס' מדבורה שכתוב בה: והיא שופטה את ישראל, ותירצו שהכוונה שהיתה מלמדת את הדינים, ומשמע לפי' שאפי' בקיבלה עליהם לא מהני לדון – אלא רק ללמד.

⁶ בתי' ב' כתבו תוס' שכיון שהיתה נביאה קיבלה עליהם.